

«...Κι όμως, σκέφτεται ο Λούκα, υπάρχουν στιγμές που το να συμπεριφέρεσαι σαν ήρωας είναι το ίδιο πράγμα με το να συμπεριφέρεσαι σαν άνθρωπος. Οι περισσότεροι άνθρωποι δεν έχουν αυτήν την ευκαιρία. Εκείνος, όμως, την είχε και την έχασε μέσα από τα χέρια του...»

Σε αυτό το απόσπασμα ο Λούκα φαίνεται πως έχει τύψεις για όλο το γεγονός που έγινε και σκέφτεται πως έπρεπε να αντιδράσει, όχι για να δείξει πως είναι ήρωας, αλλά για να σώσει έναν δύσμοιρο συνάνθρωπό του ο οποίος ήταν αθώος, αλλά έπεσε θύμα κακοποίησης. Σύμφωνα με τη φράση του βιβλίου, το να συμπεριφέρεσαι σαν ήρωας ταυτίζεται με το να συμπεριφέρεσαι σαν άνθρωπος. Έτσι, λοιπόν, μου δημιουργείται η παρακάτω σκέψη, πως όλοι πρέπει να βοηθήσουμε τέτοιους ανθρώπους σαν τον Ράτζιβα και να τους εντάξουμε στην κοινωνία μας. Πρέπει να τους φερόμαστε σωστά και όχι ρατσιστικά, όπως τους φερόμαστε τώρα, πράγμα το οποίο είναι αδιανόητο. Οφείλουμε, λοιπόν, να φερθούμε ως άνθρωποι και όχι ως ήρωες, διότι η ανθρωπιά είναι μεγαλύτερο αγαθό από τον ηρωισμό.

«...Για μια στιγμή σχεδόν ντρέπεται για τον ίδιο του τον εαυτό, για τα επώνυμα παπούτσια του, τη μοδάτη ζακέτα του, τη ζωή που έχει την τύχη να ζει, ασφαλής και δίχως προβλήματα...»

Σε αυτό το απόσπασμα ο ήρωάς μας πλέον βλέπει τον κόσμο με τελείως διαφορετικά μάτια καταλαβαίνοντας πως, ενώ εκείνη τη στιγμή αυτός ζει μια ζωή γεμάτη αγαθά, ταυτόχρονα ένας άλλος άνθρωπος στην πόλη υποσιτίζεται ή είναι μακριά από την οικογένειά του, γιατί μόνο έτσι μπορεί να τη στηρίξει οικονομικά κάνοντας διάφορες δουλειές. Προσωπικά και εγώ ταυτίζομαι με τον Λούκα καθώς έχω σκεφτεί πολλές φορές το ίδιο πράγμα πως, ενώ εγώ ζω μέσα στα πλαίσια μιας πλουσιοπάροχης ζωής, στην ουσία είναι σαν να ζω μέσα σε ένα γυάλινο κόσμο, καθώς η πραγματική ζωή δεν είναι έτσι. Ο κάθε άνθρωπος παλεύει και αγωνίζεται, για να αποκτήσει αγαθά και όποιος τα βρίσκει έτοιμα δεν μπορεί να ενταχθεί στην κοινωνία τόσο εύκολα, αφού από παιδί δεν έχει μάθει να στέκεται στα πόδια του και να μην περιμένει από τους άλλους να κάνουν πράγματα γι' αυτόν. Συμπεραίνουμε, λοιπόν, πως το να είσαι καλομαθημένος δεν είναι πάντοτε καλό.

«...Δεν είναι ελεημοσύνη αλλά μια πράξη πραγματικής φροντίδας από ένα ανθρώπινο πλάσμα προς ένα άλλο...»

Εδώ καταλαβαίνουμε πως η έννοια της ελεημοσύνης έχει παραποιηθεί και διαστρεβλωθεί. Εμείς για παράδειγμα, θεωρούμε ότι είναι ελεημοσύνη το να δίνουμε 20 λεπτά σε έναν φτωχό άνθρωπο χωρίς καν να του μιλήσουμε και κοιτάζοντάς τον με ένα ύφος σαν να του λέμε: ``Άντε χάρη σου κάνω και που σου δίνω 20 λεπτά``. Όμως η ελεημοσύνη είναι μια πράξη πραγματικής αγάπης προς τον συνάνθρωπό μας όπως να του μιλήσουμε, να τον αφουγκραστούμε ή να του προσφέρουμε μια στέγη,

διότι αυτός ο άνθρωπος δε διαφέρει σε τίποτα από εμάς. Δεν επέλεξε ο ίδιος να ζήσει έτσι, αλλά η μοίρα και η ζωή πολλές φορές σου φέρνει τα πράγματα ανάποδα. Ας σκεφτούμε και τον συνάνθρωπό μας λιγάκι να τον εντάξουμε στην κοινωνία μας, να τον θεωρήσουμε ως αδελφό μας, επειδή όλοι μας είμαστε αδέρφια αφού είμαστε όλοι παιδιά του Θεού και ο Θεός δεν κάνει διακρίσεις στα παιδιά του. Έτσι ο κόσμος μας θα γεμίσει γαλήνη και ειρήνη και θα εξαφανιστεί αυτό το μίσος και ο ρατσισμός που υπάρχει σε τόσο μεγάλο βαθμό μεταξύ μας.

Φώτης Γαλάνης